

Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie

de MIHAI EMINESCU

Ce-ți doresc eu ție, dulce
Românie,
Țara mea de glorie, țara mea de
dor?
Brațele nervoase, arma de tărie,
La trecutu-ți mare, mare viitor!
Fiarbă vinu-n cupe, spumege
pocalul,
Dacă fiii-ți mândri aste le
nutresc;
Căci rămâne stânca, deși moare
valul,
Dulce Românie, asta ți-o doresc.

Vis de răzbunare negru ca
mormântul
Spada ta de sânge dușman
fumegând,
Și deasupra idrei fluture cu
vântul
Visul tău de glorie falnic
triumfând,
Spună lumii large steaguri
tricolore,
Spună ce-i poporul mare,
românesc,
Când s-aprinde sacru candida-i
vâlvoare,
Dulce Românie, asta ți-o doresc.

Îngerul iubirii, îngerul de pace,

Pe altarul Vestei tainic
surâzând,
Ce pe Marte-n glorie să
orbească-l face,
Când cu lampa-i zboară lumea
luminând,
El pe sânu-ți vergin încă să
coboare,
Guste fericirea raiului ceresc,
Tu îl strânge-n brațe, tu îi fă
altare,
Dulce Românie, asta ți-o doresc.

Ce-ți doresc eu ție, dulce
Românie,
Tânără mireasă, mamă cu amor!
Fiii tăi trăiască numai în frăție
Ca a nopții stele, ca a zilei zori,
Viața în vecie, glorie, bucurie,
Arme cu tărie, suflet românesc,
Vis de vitejie, fală și mândrie,
Dulce Românie, asta ți-o
doresc!

Mamă țară

de TUDOR ARGHEZI

Maică, mulți te-au dușmănit
Că ești neam blagoslovit.
Unde sapă sapa locul
Sare din pământ norocul.
Ai pământ și ape multe
Vântul stă să ți le-asculte.
Și izvoare
Călătoare
Crapii-n ele cât berbecii,
În pomi piersici cât dovlecii,
Pepenii de zahăr roșu,
În grâu spicul cât cocoșu.
Pui un bob din el răsare
Mia de mărgăritare:
Dulce binecuvântare
Fiecare fir de vânt
Îl adie un descânt,
Fiecare stea de sus
Îl mângâie cum l-ai pus.
Noaptea-l coace și ea, luna
Caldă lui întotdeauna
Și pe câmp cu ceru-n față
Câmpul pletele-și răsfăță.

În adâncul lui tresare
Altă vatră de izvoare
(Ți-a făcut destinul semnul)
Untul negru, undelemnul.

România revoluționară

Le românească (pictură)

Patria Română
de **GEORGE COȘBUC**

Celor ce suntem în viață.
Cei ce ne iubim frățește,
Ne dăm mâna românește.
Numai noi cu-același nume,
Numai noi, români pe lume,
Toti cu-aceeași soartă dată,
Suspînând cu toți odată
Și-având toți o bucurie,
Asta-i patria română
Și ea sfântă să ne fie!

Scumpă țară românească
de **GEORGE COȘBUC**

Scumpă țară românească,
Cuib în care ne-am născut,
Câmp pe care s-a văzut
Vitejia strămoșească,
Scumpă țară românească,

Te salut!

Și-a mea frunte ți se-nchină
Ca-naintea unui sfânt,
Căci, deși copil eu sunt,
Inima de dor mi-e plină
Să te văd mereu regină,
Pe pământ.

Să ai viață de vecie,
Să sporească-al tău popor;
Sub stindardul tricolor
Să nu vezi decât frăție,
Și-atunci, dac-o fi să fie,
Pot să mor!

Ie românească (pictură)

Crez

De **RADU GYR**

Cred într-unul Dumnezeu,
Tatăl ziditorul,
dar mai cred și-n neamul meu,
înfrațit cu dorul.

Cred în sfinți, dar și-n voinici,
cred în flori și-n cremeni,
căci tăcuții mucenici
cu haiducii-s gemeni.

Costum tradițional românesc

Dar mai cred că într-o zi,
aspru, din furtună,
neamul meu se va trezi
cu securea-n mână.

Și-atunci ierte Cel din cer
liftele spurcate,
căci prin sânge și prin fier
ne-om croi dreptate.

Cred într-unul Dumnezeu,
Tatăl ziditorul,
ce-a-nfrățit în neamul meu
sfântul crez cu dorul!

Țara mea

de **IOAN NENIȚESCU**

Acolo unde-s nați stejari
Și cât stejarii, nați îmi cresc
Flăcăi cu piepturile tari,
Ce moartea-n față o privesc;

Acolo unde-s stânci și munți,
Și ca și munții nu clintesc
Voinicii cei cu peri cărunți
În dor de țară strămoșesc;

Acolo unde-i cer senin
Și ca seninul cer zâmbesc
Femei, ce poartă l-al lor sân
Copii ce pentru lupte cresc,

Acolo este țara mea
Și neamul meu cel românesc!
Acolo eu să mor aș vrea,
Acolo vreau eu să trăiesc!

Acolo unde întâlnești
Cât ține țara-n lung și-n lat
Bătrâne urme vitejești
Și osul celor ce-au luptat;
Și unde vezi mii de mormane,
Sub care-adânc s-au îngropat
Mulțime de oștiri dușmane,
Ce cu robia ne-au cercat;

Și unde dorul de moșie
Întotdeauna drept a stat,
Și bărbăteasca vitejie
A-mpodobit orice bărbat,

Acolo este țara mea
Și neamul meu cel românesc!
Acolo eu să mor aș vrea,
Acolo vreau eu să trăiesc!

La arme

de ȘT. O. IOSIF

Veniți, viteji apărători ai țării!
Veniți, căci sfânta zi a răsărit:
E ziua mare a reînălțării
Drapelului de gloanțe zdrențuit!
Veniți din toate unghiurile zării,
Să cucerim ce-avem de cucerit!
La arme, cei de-un sânge și de-o lege!
La arme, pentru neam și pentru rege!
Când Patria ne cheamă sub drapel,
Datori sunt toți copiii ei s-alerge,
Să-l apere, să moară pentru el!
Ce credeți voi, noroade nesătule,
Că nu ne poartă grijă Cel-de-Sus!
N-am înfruntat noi năvăliri destule
Din miazănoapte, răsărit și-apus!
Adună-ți, rege, oștile și du-le
La biruință-așa cum le-ai mai dus!
La arme, cei de-un sânge și de-o lege!
La arme, pentru neam și pentru rege!
Când Patria ne cheamă sub drapel,
Datori sunt toți copiii ei s-alerge,
Să-l apere, să moară pentru el!
Cu-al nostru sânge-am scris al nostru nume
În cartea gloriosului trecut:
Și mulți dușmani ar vrea să ne sugrume,
Dar până când mai stau Carpații scut
Acel ce ne va șterge de pe lume
Să știe toți că încă nu-i născut!
La arme, cei de-un sânge și de-o lege!
La arme, pentru neam și pentru rege!
Când patria ne cheamă sub drapel,
Datori sunt toți copiii ei s-alerge,

Să-l apere, să moară pentru el!
Să știe totuși că un popor nu moare
Când veacuri a luptat necontenit
Și-i scris în cartea celor viitoare
Că va să vină ceasul preamărit,
Când mândru străluci-va-ntre
popoare
Ca soarele, aici, în răsărit!
La arme, cei de-un sânge și de-o lege!
La arme, pentru neam și pentru rege!
Când Patria ne cheamă sub drapel,
Datori sunt toți copiii ei s-alerge,
Să-l apere, să moară pentru el!

REGINA MARIA A ROMÂNIEI

Țara mea – scrisoare unui străin

de **VASILE MILITARU**

...De-ai veni pe-aici odată, ai vedea că am o țară
Ca un fagure de miere strâns din
flori de primăvară:

Ape line o sărută cu blândețe de
nespus;
Munți cu creste de aramă-i țin
cunună spre Apus...

Lungi amurguri minunate pe-ale
ei ținuturi cad,
Aurind livezi și lanuri, codrii
nepătrunși de brad...

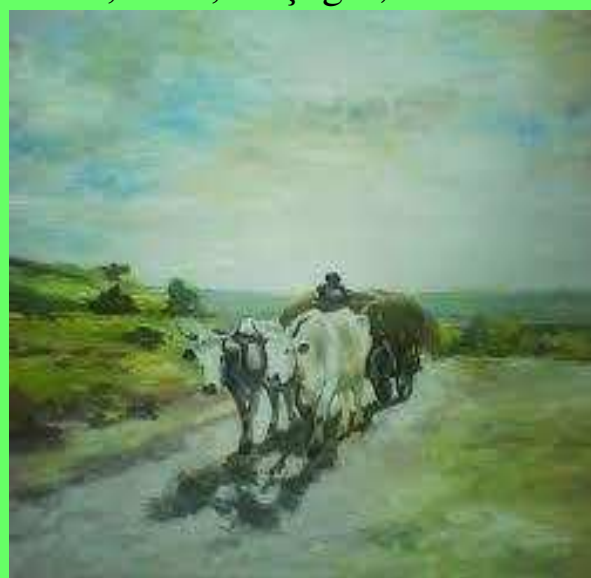
Vara, toată e-n covoare, și-a
covoarelor mândrețe,
Peste văi și peste lanuri e țesută-
n mii de fețe:

Grâu blagoslovit, în luna lui
Cuptor, se face-n spic
Auriu cum e fuiorul firelor de
borangic!

In frumos cu floare-albastră,
risipit peste muncelul,
Râde lung sub sfântul soare din
ochi blânzi de peruzele...

Rapița, bătând-o vântul în
amiezile de vară,
Face valuri ca o gărlă grea și
galbenă de ceară...

Boi plāvani, cu ochii umezi, pe
ogoaie-și poartă plugul,
Și din brazdele mănoase se
ridică, sfânt, belșugul;

În văzduhuri, pe deasupra
roditoarelor câmpii,
Pune vrajă totdeauna un sobor
de ciocârlii;

Pe vâlcele aromite, pe la
margini de izvoare,
Pasc, în iarbă de mătăasă, mii de
turme de mioare;

Pe la umbră de zăvoaie, prin
livezi, pe lângă stână,
Păstorițe bălăioare torc din
caiere de lână;

Rezemați de vreun mesteacăn
sau lungiți pe câte-o vale,
Pretutindeni ciobănașii cântă
doine din cavale...

Peste lunci cu floare multă ce-și
trimit în slăvi îmbățul,
Zboară-n roiuri nesfârșite fluturi
albi cum e omățul;

Pe sub zări ca de cicoare, cât în
văz de ochi încape,
Plopi în șir, când bate vântul,
spun povești pe lângă ape...

La cosit, la plug, la sapă sau la
seceriș de grâu,
Vezi flăcăi cu spete late, cu
mijlocul strâns la brâu;

Fete mari, cu șolduri pline și
cămașa cum e spuma,
Au pe buze totdeauna cântul
sfânt și voie bună!

Sărbătorile, de-a rândul, în
biserici cântă-n cor
Și-o blândețe fără margini prinzi
în ochii tuturor...

Astfel, de-ai veni pe aicea și-ai
voi apoi să pleci,
Mi-ai pleca cu țara-n suflet, ca
să n-o mai uiți în veci.

